

בית שמאי פרק שלשה עשר יבמות

קו.

עין משפט גזר מצוה

כה א מ"י פ"א מהלכות
גיטין הל' ו סמנ
עשין ג טו"ע פ"ה ס"ב
קנה ספקי לה:
כו ב מ"י פ"ו מהל'
אישתו הלכה כג סמנ
עשין מה טו"ע פ"ה שס סמנ
לא ספקי לה:
כז ג מ"י פ"ה מהלכות
גיטין הל' כג סמנ
עשין ג טו"ע פ"ה ס"ב
קנה ספקי ג:
כח ד מ"י פ"ה הל' כד
טו"ע פ"ה ס"ב:
כט ה מ"י פ"ה הל' כה
טו"ע פ"ה ס"ב:
ל ו מ"י פ"ה טו"ע פ"ה
ס"ג:
לא ז מ"י פ"ה הלכה כג
טו"ע פ"ה ס"ב:

תוס' חד מקמאי

דאמר כ"ר א וההיא דקתני
קידושין תלוין אמר
לך שמואל רבנן היא
ואנא דאמרין כ"ר ג וליכא
לתרצוי לשמואל דהייק
קידושין תלוין עד שיבטול
בפירוש לשם קידושין
לאחר שהגדילה דאי"כ
קידושין קמאי לא מהני
דבר מיד והאי קידושין
תלוין כדפריש' ריש
שמעתי אפיק' ליה אבל
דברי ה"ר אלפס שכתב
בזה לא מפרקי הוא
והלכתא כרב הלכך
כשבעל אחר שגדלה אצלו
קידושין ראשון קידושין
ולא הו"צ גט משני
וכשלא בעל לאחר שגדלה
אצלו קידושין ראשון
אינו קידושין מדאורייתא
אלא הו"צ קידושין מדרבנן
הלכך צריכה גט משני
ומראשון נמי צריכה גט
דאינה יוצאה במיאון
אחר שהביאה ב' שערות
והו"ד ברור: מסקנא
דשמעתי' דהרשת לאו בת
חליצה היא אפי' חדשת
דמקרא קדושי' אינם
קטנה וחרשת אין ביאת
אליה מדרבנן. הא דתנן
קטנה וחרשת אין ביאת
אחת מהן פוסרת צרתה
ולא נפלה לו מאחוריו פקח
ו"ש נפלה לו מאחוריו
חרש:

קסבר שמואל כל הבועל על דעת קידושין הראשונים הוא בועל.
וא"ת לשמואל דלית ליה דקדושין גדלי בהדה מ"ט דר"ג
ולעיל צריש פ"ד (דף ק"ה) משמע דשמואל אית ליה מילתא דר"ג דפריך
למילתיה ואי אין זיקה מיבעל דהא אמר ר"ג כו' וי"ל דלשמואל ז"ל
דמיירי (ו) כדמפרש בהדיא שבעל

לשם קידושין ועוד אור"י דהתם כיון
דיצמתו ואשתו שתייה לפניו אפילו
בסתמא בועל לשם קידושין כדי לחיות
יצמתו ממנו דבאשתו יחא ליה
מיצמתו ומיהו קשה דמיקשה לשמואל
מדרבנן דרבי אליעזר כשהחזירה
כשהיא קטנה וגדלה אלכו דמסתמא
בועל לשם קידושין דליכא למימר
לאיירי כשפירש שבעל לשם קידושין
לא"כ היכי פריך מניה בהמדרי
(מכונות דף ע"ג ע"ב) (א) לרב אלף ע"כ
כשבעל סתם ולא מני לאוקומי
כשפירש לא"כ היינו החזירה כשהיא
גדולה וארי' דשמואל סבירא ליה כר"ש
זן יהודה (מש"ס ר' ישמעאל) דלמנר
בהמדרי (ג"ו ס"א) אס' בעלו לא
קנו אי נמי כו' שמואל דלמ' שמואל'ט'
משום רבי ישמעאל והיא לא נתפשה
כו': **והיא אפריגו בה חדא זימנא.**
מינה לר"י והא תרויהו צריכי דאי
אתמר הדין דלמנר רב צריכה הימנו
גט ה"א צריכה מספק דלא ידעינן
אי בעל לשם קידושין אס' לאו קמ"ל
לזין צריכה גט משני דודאי רהשו'
בעל לשם קידושין ואי אתמר הדין
דקאמר שמואל צריכה גט משני ה"א
היינו מספק ומראשון נמי צריכה גט
מדאורייתא דשמא לשם קידושין בעל
ואר"י דהכי פריך והא יאפריגו זה
חדא זימנא והמאי פליגי בשני מקומות
בחד מהן הו"ד מני לאשתו' ולימא
הכי קדשה על תנאי ובעל ז' אמר
צריכה גט מראשון ולא משני ושמואל
אמר אין צריכה גט מראשון אלא משני
אי נמי יתימי בדיקן קטנה שהגדילה
ועמדה ושאת רב אמר אינה צריכה
גט משני אלא מראשון ושמואל אמר
צריכה גט משני ולא מראשון מה"ט'
אזל מדרבנן צריכה:

בההיא קאמר רב משום דאיכא תנאי אחורי אחרייה

צ"תנאיה. פ"י משום דלזין אדם עושה
בעילתו בעילת זנות אית לן למימר
דאחליה לתנאיה והיה דעתו שיחולו
קדושי כסף מדלא הזכיר התנאי אצל
צה' דליכא בעילת זנות שריי' אצל
שם קדושין דרבנן ועוד דליכא קדושין
הראשונים דנימא שיחולו אימא'
מודי ליה לשמואל ובקונטרס הגיה
הכא צריכותא דכוננות ואין למחוק
גירסא זו דהא למ"ד בהמדרי (מכונות
דף ע"ד) קידשה ע"ת ובעל ד"ה צריכה
היינו גט ופ"ה פליגי (שם דף
ע"ג ע"ב) ובקטנה שלא מילתיה והגדילה
ועמדה ושאת א"כ פשיטא ליה טפי

מאי לאו דלא בעל רשון משגדלה וקאמר רב אינה צריכה גט משני
דחלו קידושין הראשונים כשגדלה: **כשבעל.** לפיכך אינה צריכה גט
משני דבעילה שבעל הראשון משגדלה סתמא לשם קדושין נתכוון
ידוע היה שאין קידושי קטנה כלום: **על סנאי.** שאין עליה נדרים או

מומין: **וכנסה סתם.** ואח"כ נמצאו
עליה נדרים צריכה גט דזיאה לשם
קידושין הואי ידוע היה שאין קידושין
הראשונים כלום: ה"ג צריכה דאי
איסור צה' צה' קאמר רב משום
דליכא סנאי. והכי איתא בכתובות פ'
המדרי (דף ע"ג): **דאי איסור צה'.** גבי
קטנה שלא מילתיה צה' קאמר רב דאסיק
אדעת' לבעול לשם קידושין משגדלה
משום דליכא תנאה אין פסול קידושין
הראשונים משום תנאי אלא משום
קטנות ואדם ידע שאין קידושין
הראשונים כלום וחזר ובעל לשם
קידושין: **אזל צה' צה'.** דליכא תנאי
אימא' מודה לשמואל ודעתא דתנאי
בעיל כסבור שאין עליה נדרים וקיימא'
תנאי שצניעות: **אזי כורסייא.**

כאשריון וקס"ד כשאר פסות שעדיין
לא בעלה ואפ"ה לא הצריכה גיטא'
מזבתא. אלמא חלו קדושי קמאי:
מינסב נסבי. ונתקדשה בבעילה
משגדלה: **וקא אפקעינהו לקידושין**
מיניה. דכל דמקדש חולה דעת
חכמים הוא דהא כדת משה ישראל
קאלמרינן ולא ינהו אמרי דחוטף אשה
מבעלה רב יונה קידושין: סינה
דקדיש בכספא. איכא למימר
דאפקעינהו לקידושין ושוו מעות מתנה
דפקדן צ"ד הפקר: **קדיש צדיקה.**
מאי הפקר צ"ד איכא למימר: **שויה**
לבעילתו בעילת זנות. והוא דעתא
תלה: **כו' אישעור.** דמלמדין הקטנה
לנאן: **בתנאי שמי יסומות.**
נכריות: **או חליצה.** לאחר שהגדיל:
קטנה וחרשת. לא ידעינן צהי ניחא'
ליה והי חשיבה אשתו טפי:
גמ' וחרשת צה' חליצה היא. דקתני
מתניתין וכן שמי חרשות: **כי היכי**
דעל לבעל הראשון שנכנסה בזמניה
הכי נמי נפיק מיצב כנרמיה: נשואין
שמי נכריות. פקחא לפקח ומרשת
לחרש: **כונס.** שאינה צה' חליצה
משום קרייה אלא כונסה ואס' רצה
להוציאה אח"כ מוציאה בגט שכנס
שנכנסה בזמניה כן תלא בזמניה
ולא צריכה חליצה: **כונס ואין מוציאה**
לעולם. שאין גיטו מפקיע קידושי
אחיו פקח שהזיקוהו לו ליצוס:

חולץ
נפק פקח ואחר כך נתחרשה לא דמעכבא בה קרייה איתיביה אב"י וחרשת
מעיקרא בת חליצה היא והתנאי' שני אחין אחד פקח ואחד חרש נשואין לשתי
נכריות אחת פקחת ואחת חרשת מת חרש בעל חרשת מה יעשה פקח בעל
פקחת כונס ואם רצה להוציא יוציא מת פקח בעל פקחת מה יעשה חרש בעל
חרשת כונס ואינו מוציא לעולם מאי לאו בחרשת מעיקרא כאן בפקחת ואח"כ
חולץ

במקדש ע"ת לריכה גט מנכנסה שלא מילתיה דכונס וצריכותא דהכא וצריכותא דלביי' :
לפ"כך עשו זו שלא בהונן ואפקעינהו לקידושי מיניה. מספקא לר"י אי עומד לאפקעינהו משום דכל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש
או משום דיש כח ציד חכמים לעקור דבר מן המורה מדלא הזכיר כאן כמו שהזכיר בכל מקום כל דמקדש אדעתא דרבנן
מקדש: **וחרשת בת חליצה היא והתנאי כו'.** וא"ת תיקשי נמי מקטנה דתנן במתניתין דחליצת אחת מהן פוסרת צרתה ואילו בפרק מנאות
חליצה (לעיל דף ק"ד) תנן קטנה שחלצה מחלוץ משגדלה ואס' לא חלצה חליצתה פסולה ומיהו בקונט' פ"י דחלילתה לכשתגדיל פוסרת צרתה ועוד
דליכא לאוקומא מנאי' דהכא כו' יוסי דלמנר אשה זין גדולה זין קטנה ולפי הירוש' דגרסי' לעיל ואס' לא חלצה חליצתה כשרה אמי שפיר טפי:
מנאי

(א) כתובות ע"ב: (ב) ס' פ"ה
(ג) ס' ג. גיטין ג' ע"ב. ע"ב צ"ב
מת: לעיל ז' ד' ג' נדה ח.
(ד) גיטין ק"א: (ה) לעיל ק"ד
(ו) גיטין כ"ה כדמקדש לנסוף
חיבתא דריבא: (ז) גיטין
ק"ב: (ח) גיטין ל"ה
(ט) גיטין ק"א: (י) גיטין ק"א
בכתובות: (יא) גיטין מוספת
כתובות ע"ב. ד"ה כההיא:

הגהות הב"ח

(א) גמ' צריכה (דאי איסור
וכו' צריכה) חל"מ וי"ב
ונקט רש"י דאי איסור
בהא בהא קאמר רב
משום דליכא תנאה
אבל בהא דאיכא תנאה
אימא מודה לשמואל
ואי איסור בהדיא
בההיא קאמר שמואל
אבל בהא אימא מודה
ליה לרב צריכה: (ב) תוס'
ד"ה קסבר ואי' דמימי
ר"ג כדמפרש:

מוסף רש"י

שי"ר לעמוד קודם קשים
גרים לישראל. שאין
בקולין מנאות ונשואין
פוטרתו ועוד שמה
למדי' משגל ממעשיהו.
מפי מורי הוקף ויש
אומר שכל ישראל ערבים
זה בזה וכל מילתא
היא, שלא תערבו בשביל
הגרים, דלמדין בנות'
קטנה (ג'): נמצא לל
לח' משגל' שם מאות
אלף ושלש אלפים ותיק'
בדמות, שכולן נעטרבו זה
בזה, אלמא לא נעטרבו
על הגרים (נדח ג"ב).
הוא משתו לשלשלה.
שנו על מקום, ששים
גבורים, למדין חכמים,
ושם לאו דוקא, מלומדי
מלחמה. מלממה שם
תורה (סנהדרין ג'). קטנה.
ימותה שלא מיאנה.
כקטנותה והגדילה. ולא
עליה ואחר כך מילתיה
(כתובות ע"ב). אינה
צריכה גט משני. דמי
גדלה צה' עליה לשם
קדושין ידוע הוא שם
קדושי קטנה כלום (ס"ח)
צריכה גט משני. דכל
הבועל על דעת קדושין
הראשונים בעל, ואפ"ה
דמדה שמואל שספור
לשני, דמשה שלמה היא
(נדח ג"ב) דלזין צה' מנאות
מהביאה שמי שערות. גט
מיהא צהי מיניה, דהא
דלמרי רבנן גדולה לא
מנאות מדרבנן היא, ורב
כבר דאורייתא הוא, משום
דכי בעיל משגדל' לס'
קדושין בעל (כתובות ע"ב).
עד כאן שי"ר לעמוד קודם.
ואפקעינהו
לקידושי מיניה. ושנינו
למעו' לקדושין מתנה
למפרע, דהפקדן צ"ד
הפקדן (לעיל צ'). תיבה
דקדיש בכספא כו'.
רצה רש"י ומקס' רש"י
לעיל שם. חרש שגדלך.
חליצתו פסולה לפוטרה
מקום לח שער (ע"ד)
וחרשת שחליצה
כו' חליצתה פסולה.
היא עממה אינה נפטרת
בחליצתה ואין לה תקנה
אלא ביטול ואס' רצה
להוציא יוציא בגט (ס"ח).
כונס ואינו נכנס בעליו.